

[Malchau.]

dette lovforslag, som det ofte er nævnt, ikke indeholder noget i retning af, at det er forbudt udlændinge at erhverve fast ejendom her i landet, men kun siger, at de skal søge om tilladelse dertil.

Også forholdene i Nordslesvig er omtalt. Der vil naturligvis altid i grænseegne være et problem med jorden. Vi, der har fulgt med, ved jo nok, hvorledes forholdene var mellem de to verdenskrige. Men dette spørgsmål har også en anden side, som vi heller ikke må være blinde for. Det er godt nok, at man søger om ikke just at hindre, men i hvert fald at have hånd i hanke med udlændinges — og dermed mener man jo nærmest tyskeres — erhvervelse af jord bl. a. i Nordslesvig, men der er også et problem i Sydslesvig, som vi danske er interesserede i, og overfor hvilket vi i hvert fald ikke kan lade fem være lige. Vi ønsker — derom er vi sikkert alle enige — at støtte det kulturelle arbejde syd for grænsen, og det kan jo let medføre, at vi også fra dansk side gerne vil erhverve jord til skoler, sportspladser o. lign. i Sydslesvig. Derfor skal man tænke på, at således som vi behandler udlændinge her, således må vi være forbedret på at blive behandlet udenfor grænsen, i dette tilfælde i Sydslesvig. Denne sag har altså som alle andre sager to sider, og man skal undersøge begge disse sider for at kunne se, hvad der er ret og rigtigt.

Den højtærede justitsminister var ikke så bange for, at administrationen skulle blive stor. Ja, jeg mener nu, at i hvert fald med hensyn til aktieselskaber vil der, hvis lovforslagets nuværende form bibeholdes, kunne blive tale om et større administrationsapparat, som skal sættes ind i tilfælde af, at et aktieselskab skal have tilladelse til at købe blot den mindste smule jord. Det glædede mig derfor at høre, at den højtærede justitsminister, såvidt jeg da forstod, ikke var uvillig til at forhandle om visse lempelser på dette område, så at forslaget ordlyd ikke blev så strikte, som den er nu. Jeg tror i det hele taget, vi må kunne forhandle os til rette om at mildne forslaget ganske betydeligt for aktieselskabernes vedkommende, uden at det iøvrigt går ud over det, der er lovens mening og hensigt.

Ernst Christiansen: Det ærede medlem hr. Elmquist gjorde gældende, at det af mig fremdragne skandaløse forhold: at dansk jord overgår i arv til tyske adelsbørn, der så kan hente udbyttet af danske landarbejderes arbejde, ikke hindres ved denne

lov. Ja, hvis man ser strengt juridisk på det, kan det naturligvis siges. Hvis man ser mere almindeligt, fornuftigt på det, kommer man til det resultat, at hvis denne lov havde været gyldig efter krigen, ville justitsministeren have haft det i sin magt at hindre det. Uden loven kan det ikke gøres, uden loven er vi, regeringen, rigsdagen, vi allesammen magtesløse. Befolkningen harmes over det, og her i salen er der enstemmighed om, at det er en urimelighed, men vi må alle erkende, at da vi er et lovligt samfund med lovlige borgere, er vi magtesløse. Loven er den nøgle, der lukker op, og jeg nærer ingen tvivl om, at hvis vi havde haft loven før, ville den nuværende regering og den nuværende justitsminister have brugt den, og jeg har den tro til det ærede medlem hr. Elmquist, at heller ikke han som justitsministeren ville have set på denne sag med koldt blod. Iøvrigt må det ikke overses, at justitsministeren, hos hvem afgørelsen ligger, er til at få i tale, og en justitsminister kan påvirkes ved forhandlinger i rigsdagen o.s.v., så at man, hvis det er en uvillig minister, dog har visse muligheder for at nå frem. Men det afgørende er, at uden loven er vi magtesløse overfor urimeligheder af den omtalte art. Loven giver en mulighed. Hvis denne lov havde været i kraft, kunne forholdet have været ændret.

Det var med stor interesse, jeg hørte det ærede medlem hr. Malchau gå tilbage i historien og begynde med at nævne den på mange måder så betydelige konservative politiker hr. Ellinger som den, der egentlig har taget initiativet og gjort en indsats, der har ført frem til dette. Jeg må sige, at efterhånden som årene gik, synes jeg, det ærede medlem hr. Malchau fjernede sig længere og længere fra det forbillede, hvis indsats han altså egentlig ville føre frem som en af det konservative partis gode sider, men det kan være, vi kan nærme os det igen i udvalget — det håber jeg.

Elmquist: Jeg giver det ærede medlem hr. Ernst Christiansen ret i — det må jeg jo give ham —, at hvis man ikke har loven her, kan man ikke sige nej, men loven her bestemmer ikke noget som helst om, hvorvidt man skal sige ja eller sige nej til en sådan arvehistorie, og det er det, der efter min mening er fejlen ved den. Det ærede medlem mente, at den højtærede justitsminister ville sige nej, og han havde udfra sin indstilling til forholdet den smukke tiltro til mig, at jeg også ville sige nej.

Jeg vil gerne dertil sige, at jeg er ikke i